

PROSCRIȘII

S. E. HINTON

S. E. Hinton s-a născut în 22 iulie 1948 și a devenit cunoscută ca scriitoare odată cu publicarea romanului *Proscrișii*, în 1967, scris pe când autoarea avea doar 15 ani. Inspirat de lupta între două bande de tineri de la liceul Will Rogers din Oklahoma, romanul s-a impus ca una dintre cele mai bune scrieri pentru adolescenți. Autoarea a publicat sub inițialele S. E. (Susan Eloise) la sugestia editorului, pentru a evita discriminările sexiste ale cronicilor vremii, dar chiar și după succesul înregistrat cu această carte, Hinton și-a păstrat semnătura sub care a devenit cunoscută publicului. Următorul titlu, *That Was Then, This Is Now*, a venit după trei ani de pauză. I-au urmat apoi *Rumble Fish* și *Tex*. După succesul înregistrat cu primul său roman, au urmat și adaptările cinematografice – *Proscrișii*, în regia lui Francis Ford Coppola, având, ca și cartea, un impact răsunător.

În 1988 S. E. Hinton a primit distincția *Margaret Edwards Award* pentru contribuția la literatura pentru tineri și adolescenți.

CĂRȚI CULT
S. E. HINTON
PROSCRIȘII

Traducere din engleză și note
de Shauki Al-Gareeb

youngart

Redactori: Iulia Pomagă, Mădălina Vasile
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daș

**Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.**

ISBN 978-973-124-966-7

S.E. HINTON
The Outsiders

Copyright © S.E. Hinton, 1967
Copyright renewed © S.E.Hinton, 1995
All rights reserved

© **youngart**, 2013, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Jimmy

Capitolul 1

Când am ieșit din întunericul sălii de cinema în lumina puternică a soarelui, aveam doar două lucruri în minte: Paul Newman și cum să ajung acasă. Îmi doream să semăn cu Paul Newman – el are un aer de om dur, iar eu nu –, însă nu cred că arătam cu mult mai rău. Am părul șaten deschis, aproape roșcat, iar ochii, gri-verzui. Mi-aș fi dorit să fie mai gri, pentru că îi urăsc pe majoritatea tipilor cu ochii verzi, dar trebuie să mă mulțumesc cu ce am. Părul meu e mai lung decât la majoritatea băieților, tuns la spate și lung în față și pe laterale, însă eu fac parte dintre unșuroși, iar băieții din cartierul meu nu prea se deranjează să se tundă. În plus, arăt mai bine cu părul lung.

Drumul până acasă e lung și nu aveam pe nimeni alături, dar, oricum, de obicei prefer să fiu singur, fără vreun motiv anume, doar pentru că îmi place să urmăresc filmele fără să fiu deranjat, astfel încât să intru în atmosferă și să pot trăi alături de actori. Când văd un film cu cineva e cam incomod, ca atunci când o persoană încearcă să citească o carte peste umărul tău. În această privință sunt diferit. Vreau să spun, fratele meu mai mare, Soda, care merge pe șaptesprezece ani, nu pune niciodată mâna pe vreo carte, iar fratele meu cel mai mare, Darrel, căruia noi îi spunem Darry, muncește din greu și prea mult pentru a mai putea fi captivat de o poveste sau pentru a putea desena ceva, dar eu nu sunt ca ei. Și nimeni din gașca noastră nu se dă în vânt după filme sau cărți așa ca mine. La un moment

dat trăiam cu senzația că eram singura persoană din lume care făcea asta. Așa că preferam să fiu singur.

Soda măcar încearcă să înțeleagă, ceea ce e mai mult decât face Darry. Soda e unic în felul lui; el înțelege aproape tot. De pildă, nu zbiară la mine tot timpul, ca Darry, și nici nu se poartă cu mine de parcă aş avea şase ani, nu paisprezece. Îl iubesc pe Soda mai mult decât pe oricine, ba chiar mai mult decât pe mama și pe tata. El e mereu optimist și zâmbitor, în vreme ce Darry e serios și grav și zâmbește foarte rar. Însă, la douăzeci de ani cât are, Darry a trecut prin multe și a fost nevoit să se maturizeze mai repede. Sodapop n-o să se maturizeze niciodată. Nu știu care variantă e mai bună. O să aflu într-o bună zi.

În orice caz, mă îndreptam spre casă, gândindu-mă la film, iar apoi, deodată, mi-am dat seama că ar fi fost mult mai bine dacă mai era cineva cu mine. Unsueroșii nu pot merge singuri multă vreme, altminteri sunt mardiți sau apare cineva și strigă „Unsueros!“, ceea ce nu te încălzește prea tare, dacă înțelegeți la ce mă refer. Suntem mardiți de către Soci. Nu știu sigur cum se pronunță, dar e abrevierea pentru Sociali, aristocrații, copiii de bani gata din partea de vest. Termenul de „unsueros“ este folosit pentru a ne clasifica pe noi, băieții din partea de est.

Suntem mai săraci decât Socii și decât cei din clasa de mijloc. Cred că suntem și mai sălbatici. Nu ca Socii, care îi mardesc pe unsueroși și distrug case și dau petreceri ca să se distreze și care azi apar în ziar ca fiind o rușine publică, iar mâine ca fiind cele mai importante valori ale societății. Noi, unsueroșii, suntem un fel de huligani; furăm, conducem mașini vechi și tunate, prădăm benzinării, iar din când în când ne luăm la bătaie cu Socii. Dar asta nu înseamnă că eu fac dintr-astea. Darry m-ar omori dacă aş intra în belele cu poliția. De când mama și tata au murit într-un accident de mașină, noi trei putem rămâne împreună numai dacă ne purtăm cum trebuie. Așa că,

pe cât posibil, eu și Soda stăm departe de probleme și avem grijă să nu fim prinși atunci când o-ncurcăm. Vreau doar să spun că cei mai mulți dintre unsuroși fac astfel de lucruri, așa cum alegem să purtăm părul lung și să ne îmbrăcăm în blugi și tricouri sau ne lăsăm cămășile scoase din pantaloni și purtăm jachete de piele și teniși sau ghete. Nu spun că unii sau alții sunt mai buni; pur și simplu așa stau lucrurile.

Aș fi putut să aștept ca Darry sau Sodapop să iasă de la muncă și să merg cu unul dintre ei la film. Ar fi mers cu mine sau m-ar fi condus acolo cu mașina sau pe jos, cu toate că Soda nu are răbdare să stea pe un scaun suficient cât să se delecteze cu un film, iar pe Darry l-ar plictisi de moarte. Darry crede că are destule probleme cât să nu-i mai pese și de ale altora. Sau aș fi putut să merg alături de cineva din gașcă, unul dintre cei patru băieți cu care eu, Soda și Darry am crescut și pe care îi considerăm ca făcând parte din familie. Ne avem ca frații; când crești într-un cartier atât de unit cum e al nostru, ajungi să te cunoști foarte bine cu ceilalți. Dacă m-aș fi gândit la asta, l-aș fi putut suna pe Darry, iar el ar fi venit și m-ar fi luat cu mașina, sau, dacă l-aș fi rugat, ar fi venit să mă ia cu mașina Two-Bit Mathews, un alt tip din gașca noastră, dar uneori nu prea îmi folosesc mintea. Când fac dintr-astea îl înnebunesc pe Darry, căci se presupune că sunt deștept; iau note bune și am un coeficient de inteligență ridicat și toate alea, dar nu-mi folosesc mintea. În plus, îmi place să merg pe jos.

Approape că mă hotărâsem că totuși nu prea îmi place așa de mult, când am zărit un Corvair roșu urmărindu-mă. Mai aveam vreo două străzi până acasă, așa că am iuțit pasul. Nu fusesem niciodată marș, însă îl văzusem pe Johnny după ce patru Soci puseseră mâna pe el, iar lucrurile n-au stat prea bine. După acel incident, Johnny se temea până și de umbra lui. Avea șaisprezece ani pe-atunci.

Știam că n-avea niciun rost – la mersul rapid mă refer – chiar înainte ca acel Corvair roșu să oprească lângă mine și cinci Soci să iasă din el. M-am speriat de-a binelea – pentru cei paisprezece ani ai mei sunt destul de pitic, cu toate că sunt bine clădit, iar băieții ăia erau mai mari ca mine. Am strâns pumnii și m-am aplecat, întrebându-mă dacă aș putea scăpa luându-mă cu ei la bătaie. Mi-am amintit de Johnny – cu fața toată zgâriată și învinețită și țin minte cum plângea, când l-am găsit aproape inconștient pe terenul acela abandonat. Johnny nu ducea o viață tocmai fericită la el acasă, așa că nu plângea chiar din orice.

Transpiram în draci, cu toate că mi-era frig. Îmi simțeam palmele alunecoase și sudoarea alunecându-mi pe spate. Mi se întâmplă asta când sunt speriat rău. Am aruncat o privire prin jur, căutând o sticlă de suc sau un băț sau orice altceva – odată, Steve Randle, cel mai bun prieten al lui Soda, s-a luat la bătaie cu patru tipi și le-a ținut piept cu o sticlă de suc spartă –, dar nu vedeam nimic. Așa că am stat ca un mototol în timp ce mă înconjurau. Nu-mi folosesc suficient mintea. Mergeau încet, tăcuți, zâmbitori.

— Salut, unsoare, a spus unul dintre ei pe un ton mult prea prietenos. Unsuosule, o să-ți facem o favoare. O să-ți tundem tot păru' ăla lung și dat cu gel.

Tipul purta o cămașă din bumbac. Mi-o amintesc și-acum. Bumbac albastru. Unul dintre ei a râs, iar apoi m-a înjurat printre dinți. Nu-mi venea nimic în minte să spun. Nu prea ai ce spune când aștepți să fii cotonogit, așa că mi-am ținut pliscul.

— Unsuosule, ai nevoie de-o tunsoare?

Tipul blond, de statură medie, a scos din buzunarul de la spate un cuțit automat, deschizându-i lama.

Într-un târziu, mi-a venit în minte ceva de spus:

— Nu.

Am dat înapoi, îndepărtându-mă de cuțit. Desigur, m-am izbit de unul dintre ei. M-au pus la pământ într-o

secundă. Măinile și picioarele îmi erau țintuite, iar unul dintre tipi stătea pe pieptul meu, sprijinit pe genunchi și coate, și trebuie să fii nebun să crezi că așa ceva nu doare. Simțeam miros de aftershave English Leather și de tutun vechi, și mă întrebam prostește dacă nu cumva o să mă sufoc înainte să-mi facă ceva. Mi-era atât de teamă, încât îmi doream să mi se întâmple asta. M-am luptat să scap și aproape că am reușit pentru o clipă, dar apoi și-au înăsprit strânsoarea, iar cel care stătea pe pieptul meu mi-a tras câteva palme. Așa că am rămas nemișcat, înjurând printre icnete. Cineva mi-a pus lama unui cuțit la gât.

— Ți-ar plăcea să înceapă tunsoarea de sub bărbie?

Atunci mi-am dat seama că puteau să mă omoare. Am luat-o razna. Am început să țip, strigându-i pe Soda, pe Darry, pe oricine. Unul mi-a acoperit gura cu mâna și l-am mușcat cât de tare am putut, până când am simțit gustul sângelui care îmi curgea printre dinți. Am auzit o înjurătură și am fost lovit din nou, după care mi-au îndesat o batistă în gură. Unul dintre ei spunea întruna:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-l să tacă!

Apoi s-au auzit strigăte și zgomot de pași, iar Socii s-au ridicat și m-au lăsat acolo abia respirând. Am rămas întins pe jos și m-am întregat ce Dumnezeu se întâmpla – oamenii săreau peste mine și alergau, iar eu eram prea amețit ca să deslușesc ceva. Apoi, cineva m-a apucat de subrațe și m-a ridicat în picioare. Era Darry.

— Ponyboy, ești bine?

Mă tot scutura, iar eu îmi doream să se oprească. Eram și-așa amețit. Totuși, mi-am dat seama că era Darry – pe de-o parte datorită vocii, pe de alta fiindcă Darry e întotdeauna aspru cu mine, chiar și când nu vrea să fie.

— Sunt bine. Nu mă mai zgâlțâi, Darry, sunt bine.

S-a oprit imediat.

— Îmi pare rău.

Nu-i părea rău cu adevărat. Lui Darry nu-i pare niciodată rău pentru ce face. Mi se pare amuzant că seamănă leit cu tata și se comportă total diferit. Tatăl meu avea doar patruzeci de ani când a murit și arăta de douăzeci și cinci, și mulți oameni credeau că el și Darry erau frați, nu tată și fiu. Însă ei doi semănau doar fizic – tata nu era niciodată aspru cu cineva.

Darry are aproape un metru nouăzeci, e lat în umeri și musculos. Are părul șaten închis, ondulat în față și drept la spate – exact ca al tatei –, însă ochii îi sunt unici: două bucați spălăcite de gheață albastră-verzuie. Are o privire tăioasă, la fel ca tot ce-i stă în fire. Pare mai mare de douăzeci de ani – dur, indiferent și isteț. Ar fi cu adevărat chipeș dacă n-ar avea ochii atât de reci. Nu înțelege decât lucrurile foarte simple. Dar îl duce capul.

M-am așezat din nou, frecându-mi obrazul care mă durea cel mai tare. Darry și-a strâns mâinile pumn în buzunare.

— Nu te-au rănit prea tare, nu?

Ba da. Mă ustura și mă durea, iar pieptul îmi era inflamat și eram atât de agitat, încât îmi tremurau mâinile și voiam să zbier, dar nu-i poți spune astfel de lucruri lui Darry.

— Sunt bine.

Sodapop a venit înapoi alergând, și mi-am dat seama că toate zarva pe care o auzisem fusese pricinuită de băieții care mă salvaseră. S-a așezat lângă mine, examinându-mi capul.

— Te-ai cam tăiat, nu-i așa, Ponyboy?

L-am privit absent.

— Serios?

A scos o batistă, i-a udat un colț cu limba și mi-a apăs-o ușor pe tâmplă.

— Sângerezi ca un porc tăiat.

— Pe bune?

— Uite! mi-a spus el, arătându-mi batista care se înroșise ca prin magie. Au scos cuțitul la tine?

Mi-am amintit de vocea de mai devreme: „Unsurosule, ai nevoie de-o tunsoare?“ Probabil că i-a alunecat lama când a încercat să-mi închidă gura.

— Mda.

Soda e cel mai chipeș om pe care-l cunosc. Nu e ca Darry – Soda e chipeș în genul actorilor de film, tipul acela pentru care oamenii se opresc pe stradă ca să-i admire. Nu e la fel de înalt ca Darry și e puțin mai slab, dar are un chip cu trăsături fine și sensibile care, într-un fel sau altul, reușește să fie năstrușnic și serios în același timp. Are o claie de păr auriu închis pe care și-l piaptănă pe spate – lung, mătășos și drept –, iar vara soarele i-l decolorează într-un auriu strălucitor asemenea grâului. Are ochii căprui închis – plini de viață, veseli, amuzați, care într-o clipă pot fi blânzi și înduioșători, iar în următoarea plini de furie. Deși are ochii tatei, Soda e unic. Se poate „îmbăta“ la o cursă de mașini sau la dans fără ca măcar să se apropie de alcool. În cartierul nostru, puștii care nu beau din când în când sunt o raritate. Soda nu pune în gură nicio picătură – nu are nevoie. Pur și simplu se îmbată trăind. Și înțelege pe toată lumea.

M-a privit mai îndeaproape. Mi-am întors repede privirea, deoarece, ca să vă spun drept, începusem să plâng. Știam că eram alb ca varul și că tremuram ca o frunză.

Soda și-a pus mâna pe umărul meu.

— Ușurel, Ponyboy. N-or să-ți mai faci rău niciodată.

— Știu, am spus, dar mi s-a împăienjenit privirea și am simțit lacrimile fierbinți alunecându-mi pe obraji. Le-am șters repede. Sunt puțin speriat, asta-i tot.

Am tras adânc aer în piept și m-am oprit din plâns. Pur și simplu nu poți să plângi de față cu Darry. Poți s-o faci doar dacă ești rănit, așa cum fusese Johnny în ziua

în care-l găsiserăm pe terenul abandonat. În comparație cu Johnny, eu n-aveam nimic.

Soda m-a mângâiat pe cap.

— Ești un puști de treabă, Pony.

Auzind asta, am zâmbit – Soda te poate face să zâmbești cu gura până la urechi fie ce-o fi. Bănuiesc că e din cauză că și el zâmbește întruna.

— Ești nebun, Soda, n-ai minte deloc.

Darry arăta ca și cum ar fi vrut să ne dea cap în cap.

— Sunteți țicniți amândoi.

Soda a ridicat ușor dintr-o sprânceană, un obicei pe care-l preluase de la Two-Bit.

— Se pare că e moștenire de familie.

Darry l-a țintuit cu privirea preț de o clipă, apoi a zâmbit și el. Sodapop nu se teme de el, așa cum se tem ceilalți, și-i place să-l ia peste picior. Eu mai degrabă mi-aș bate joc de un urs decât de el; dar, dintr-un motiv sau altul, lui Darry se pare că-i place să fie luat peste picior de Soda.

Cei din gașca noastră îi urmăriseră pe Soci până la mașină și aruncaseră cu pietre în ei. Acum se întorceau spre noi alergând – patru tipi duri și musculoși. Nu doar că erau tari ca oțelul, dar o și arătau. Crescusem alături de ei și, cu toate că eram mai mic, mă acceptaseră fiindcă eram fratele lui Darry și al lui Soda și pentru că, de obicei, îmi țineam pliscul.

Steve Randle avea șaptesprezece ani, era înalt și musculos, cu păr des și dat cu gel, pe care și-l pieptăna în bucle complicate. Era mândru, isteț și cel mai bun prieten al lui Soda din gimnaziu. Specialitatea lui Steve erau mașinile. Putea să fure un capac de roată mai repede și mai în liniște decât oricine altcineva din cartierul nostru, dar, de asemenea, știa absolut totul despre mașini și părțile lor componente și putea conduce orice chestie pe roți. El și Soda lucrau la aceeași benzinărie – Steve cu jumătate de normă și Soda cu normă întregă –, iar benzinăria lor

avea mai mulți clienți decât oricare alta din oraș. N-aș putea să vă spun dacă era datorită faptului că Steve se pricepea atât de bine la mașini sau fiindcă Soda atrăgea fetele ca magnetul. Îmi plăcea de Steve doar fiindcă era cel mai bun prieten al lui Soda. Lui nu-i plăcea de mine – mă considera un copilaș și o pacoste; Soda mă lua întotdeauna cu ei când ieșeau în oraș și nu erau însoțiți de fete, iar asta îl enerva pe Steve. Nu era vina mea; Soda mă chema; eu nu-i ceream nimic. Soda nu mă consideră un copilaș.

Two-Bit Mathews este cel mai mare membru din gașca noastră și cel mai înțelept dintre toți. Are cam un metru optzeci, e bine făcut și foarte mândru de favoriții săi lungi de culoarea ruginii. Are ochii gri și un zâmbet larg și, ca să-și scape pielea, face întotdeauna observații amuzante. Nu-l poți face să tacă; îți băga toată ziua pe gât glumele lui de doi bani. De aici i se trage și porecla.* Până și profesorii uitau că numele lui real era Keith, iar noi de-abia ne aminteam că avea așa ceva. Pentru Two-Bit viața este o mare glumă. E faimos pentru furțișagurile din magazine și pentru cuțitul său automat cu mâner negru (pe care nu l-ar fi putut achiziționa fără primul talent), și scapă întotdeauna de polițiști. Nu se poate abține deloc. Orice spune e atât de amuzant, încât trebuie să-i lase și pe polițiști să-l audă povestind, pentru a le mai însenina viețile monotone. (Așa mi-a explicat mie.) Îi plac luptele, blondele și, dintr-un motiv inexplicabil, școala. La optsprezece ani și jumătate era încă în clasa a unsprezecea și nu pune deloc mâna pe carte. Pur și simplu mergea să se distreze. Îmi plăcea de el fiindcă ne făcea să râdem de noi înșine și de alte lucruri. Îmi amintea de Will Rogers** – poate datorită zâmbetului.

* În limba engleză, în argou, *two-bit* se traduce prin „doi bani“.

** William Penn Adair „Will“ Rogers (1879-1935), cunoscut actor, umorist, cowboy și interpret de vodevil.

Dacă ar trebui să-l aleg pe cel mai carismatic din gașcă, acela ar fi Dallas Winston – Dally. Îmi plăcea să-i fac portretul când se afla în dispoziție proastă, întrucât îi puteam schița personalitatea în câteva linii. Avea chip de elf, cu pomeți înalți și bărbie ascuțită, dinți mici și ascuțiți ca de animal și urechi de linx. Părul blond era aproape alb și nu-i plăcea să se tundă sau să se dea cu gel, astfel că-i venea peste frunte în şuvițe, la spate îi stătea drept, iar după urechi și pe după gât îi cădea în bucle. Avea ochii albaștri, reci ca gheața, plini de o ură nimicitoare, îndreptată către întreaga lume. Dally petrecuse trei ani în partea sălbatică a New York-ului și fusese arestat la zece ani. Era mai neîndurător decât oricare dintre noi – mai aspru, mai rece, mai rău. Nuanța care îi separa pe unsuroși de huligani nu se regăsea în Dally. Era la fel de sălbatic precum băieții din găștile din centru, ca de pildă, banda lui Tim Shepard.

În New York, în luptele dintre bande, Dally împărțea lovituri în stânga și-n dreapta, însă aici, găștile organizate erau o raritate – nu avem decât mici grupuri de prieteni care stau mereu împreună, iar războiul se dă între clasele sociale. O încăierare, atunci când se cere una, se naște de obicei dintr-o discuție aprinsă, iar adversarii pur și simplu își aduc prietenii. A, există câteva găști cu nume, cum ar fi Regii Râului sau Tigrii de pe strada Tiber, dar aici, în sud-vest, nu există nicio rivalitate între găști. Așa că Dally, cu toate că uneori se băga într-o luptă adevărată, nu avea niciun lucru anume pe care să-l urască. Nicio gașcă rivală. Doar Socii. Și nu putem câștiga niciodată, oricât de mult am încerca, deoarece ei au tot timpul noroc și nu poți schimba asta nici măcar dacă-i bați măr. Poate că de asta era Dallas atât de înverșunat.

Era destul de cunoscut. La secția de poliție exista un dosar voluminos pe numele lui. Fusese arestat, se îmbătase, călărise la rodeo, mințise, înșelase, furase, jefuise,

bătuse copii – făcuse de toate. Nu-mi plăcea de el, dar era isteț și trebuia să-l respecti.

Johnny Cade era ultimul și cel din urmă. Dacă vă puteți imagina un cățeluș negru care a fost bătut de multe ori și e rățăcit într-o mulțime de străini, atunci îl aveți pe Johnny. După mine, el era cel mai tânăr, fiind mai mic decât toți ceilalți și cam sfrijit. Avea ochi mari și negri și chipul mereu bronzat; părul negru-cărbune era mereu dat cu mult gel și pieptănat într-o parte, însă era atât de lung, încât îi cădea în șuvițe dese peste frunte. Avea privirea agitată și suspicioasă, iar bătaia pe care o primise de la Soci nu-l ajutase prea tare. Era animalul de companie al găștii, frățiorul tuturor. Tatăl lui îl bătea mereu, iar mama lui îl ignora, excepție făcând momentele când era nervoasă pe ceva, iar atunci o puteai auzi de la noi de-acasă țipând la el. Cred că ura țipetele ei mai tare decât bătaia. Dacă nu ne-ar fi avut pe noi, cred că ar fi fugit de-acasă de un milion de ori. Dacă n-ar fi fost gașca, Johnny n-ar fi știut niciodată ce înseamnă dragostea și afecțiunea.

Mi-am șters repede ochii.

— I-ați prins?

— Nu. De data asta au scăpat, afurisiții...

Two-Bit a continuat vesel, făcându-i pe Soci în toate felurile pe care le avea în minte sau pe care le putea inventa.

— Puștiu' e bine?

— Sunt bine.

Am încercat să găsesc ceva de spus. De obicei sunt tăcut în preajma oamenilor, chiar și a celor din gașcă. Am schimbat subiectul.

— Nu știam c-ai ieșit de la pârnaie, Dally.

— Bună purtare. Am ieșit mai repede.

Dallas și-a aprins o țigară și i-a întins-o lui Johnny. Toată lumea s-a așezat să fumeze și să se liniștească. O țigară întotdeauna detensionează situația. Mă oprisem

din tremurat, iar culoarea îmi revenise în obraji. Țigara mă calma. Two-Bit a ridicat din sprânceană.

— Mișto vânătaie, puștiule.

Mi-am atins obrazul cu grijă.

— Pe bune?

Two-Bit a încuviințat cu un aer înțelept.

— Și e mișto și tăietura aia. Te face să pari dur.

Dur și *mișto* sunt două cuvinte diferite*: *dur* e sinonim cu aspru; *mișto* poate însemna și fain, beton – de pildă, „un Mustang fain“ sau „un cântec beton“. În cartier, ambele variante sunt considerate complimente.

Steve și-a scuturat scrumul spre mine.

— Ce făceai mergând de unu' singur?

Lasă-l pe bătrânul Steve să aducă așa ceva în discuție.

— Mă întorceam de la film. Nu mă gândeam că...

— Tu nu gândești niciodată, a intervenit Darry, nici acasă și nici în altă parte. Probabil că te gândești la școală, cu toate notele alea bune pe care le iei, și da, tot timpul' stai cu nasu' într-o carte, da' îți folosești vreodată capu' când trebuie? Nu, dom'le, niciodată! Și dacă tot ai vrut să mergi singur, trebuia măcar să-ți fi luat un cuțit.

Priveam fix spre gaura din vârful tenisului. Eu și Darry nu prea ne înțelegeam. Nu-l puteam mulțumi niciodată. Dacă aș fi luat un cuțit cu mine, ar fi zbierat că de ce am așa ceva asupra mea. Dacă veneam cu note de opt sau de nouă, voia să vin cu note de zece, și dacă luam note de zece, voia să fie sigur că așa vor rămâne. Dacă jucam fotbal, trebuia să învăț, dacă citeam, trebuia să joc fotbal. Nu urla niciodată la Sodapop – nici măcar atunci când Soda a renunțat la școală sau când primea amenzi pentru depășirea vitezei. Nu urla decât la mine.

Soda s-a uitat urât la el.

* *Tough* (aspru, dur) și *tuff* (mișto, fain – în argou) se pronunță la fel.

— Lasă-mi frățioru' în pace, m-auzi? Nu-i vina lui că-i place să meargă să vadă filme și nu-i vina lui că Socilor le place să ne caftească. Iar dacă ar fi avut un cuțit, ar fi fost o scuză bună să-l bată măr.

Soda îmi lua mereu apărarea.

— Când o să-mi doresc ca frățiorul să-mi spună ce să fac în privința celuiilalt frățior, am să te-ntreb, *frățiorule*, a pus Darry enervat.

Dar m-a lăsat în pace. Mereu mă lasă în pace când i-o cere Sodapop. Aproape mereu.

— Ponyboy, data viitoare roagă-ne pe unu' dintre noi să te-nsoțim, a spus Two-Bit. O să mergem cu tine oricare dintre noi.

— Că tot vorbim de filme – Dally a căscat, aruncându-și filtrul –, mâine-seară mă duc la *The Nightly Double*. Vrea cineva să meargă să cautăm ceva acțiune?

Steve a clătinat din cap.

— Eu și Soda le scoatem pe Evie și pe Sandy la meci.

S-a uitat la mine ca și cum s-ar fi așteptat să-l întreb dacă puteam merge. N-aveam de gând însă. Nu i-aș spune niciodată asta lui Soda, deoarece se înțelege tare bine cu Steve, dar, uneori, eu nu-l pot suporta pe Steve Randle. Vorbesc serios. Uneori pot spune că-l urăsc.

Darry a oftat, exact așa cum bănuiam c-o să facă. Darry nu avea niciodată timp de nimic.

— Mâine-seară lucrez.

Dally s-a uitat la noi, cei rămași.

— Voi ce ziceț'? Two-Bit? Johnnycake, vrei să vii cu Pony și cu mine?

— Eu și Johnny o să venim, am spus eu.

Știam că Johnny nu avea să deschidă gura dacă nu era forțat s-o facă.

— E în regulă, Darry?

— Mda, atâta timp cât a doua zi n-ai școală.

Darry n-avea nimic împotriva să mă lase să ies în oraș în weekend. Însă în timpul săptămânii de-abia puteam pune un picior în afara casei.

— Aveam de gând să mă îmbăt mâine-seară, a spus Two-Bit. Dacă n-o s-o fac, am să vă caut.

Steve s-a uitat spre mâna lui Dally. Inelul furat de la un licean beat se afla din nou pe degetul lui.

— Te-ai despărțit din nou de Sylvia?

— Mda, și de data asta e pe bune. Afurisita m-a înșelat din nou în timp ce eram la pârnaie.

Mă gândeam la Sylvia și la Evie și la Sandy și la blondele lui Two-Bit. Doar fetele ca ele s-ar fi uitat la noi. Fete dure și gălăgioase, care se machiau strident, chicoteau și înjurau tot timpul. Totuși, de Sandy, prietena lui Soda, îmi plăcea. Avea părul blond natural și răsul delicat, și ochii albaștri ca porțelanul. Nu avea o casă nemaipomenită sau ceva asemănător, și făcea parte dintre unsuroși, dar era o fată de treabă. Însă, mă întrebam de multe ori cum erau celelalte fete. Fetele cu ochi luminoși și fuste lungi și care atunci când ne întâlneau se purtau de parcă ne-ar fi scuipat între ochi. Unora dintre ele le era frică de noi, și când mă gândesc la Dallas Winston, nu le pot învinui. Dar multe dintre ele ne priveau ca pe niște viermi – ne aruncau aceeași privire pe care o foloseau Socii când veneau cu Mustangurile și Corvairurile lor și strigau „Unsueroși!“. Mă intrigau. Mă refer la fete... Oare când prietenii lor erau arestați, plâneau așa cum a plâns Evie când Steve a fost închis, sau îi lăsaus baltă, așa cum a făcut Sylvia cu Dallas? Dar poate că prietenii lor nu erau arestați sau bătuți sau prinși la rodeo.

M-am tot gândit la asta seara, în timp ce îmi scriam tema. Avusesem de citit *Marile speranțe* pentru școală, iar băiatul ăla, Pip, m-a făcut să mă gândesc la noi – felul în